

הַדְּ וְהַכֵּל אֶחָד כִּי גַם צֶדֶד הַחֹסֵד שְׂבֵאֲהֶרֶן הוּא יוֹצֵא מִגְבוּרַת הָאֵשׁ כִּי הוּא מִשְׁבֵּט לֹוִי, וְסִטְרָא דְאֵי דְהֶבֶא וְאִשָּׁא וְצֶדֶד שְׂמֹאל זֶה הוּא שֶׁל זָהָב וְאֵשׁ.

בַּחֲטָא הַעֲגַל נִגְזְרָה מִיִּתָּהּ עַל כּוֹלָם וְאֲהֶרֶן הִיָּה צָרִיךְ שְׁתֵּי טַהֲרוֹת כְּדֵי לְהַטְהֵר וְרוּחַ מְסִאֲבָא דְאִשְׁתַּכַּח תְּדִיר בְּמִדְבָּרָא, אִשְׁכַּח אֶתְרַב בְּהֵהוּא זְמַנָּא לְאַתְתַּקְפָּא בֵּיהּ רוּחַ הַטּוּמָאָה שְׁנִמְצָאת תַּמִּיד בַּמְדַּבֵּר, הִיא מְצָאָה מְקוּם בְּאוֹתוֹ זְמַן לְהִתְחַזֵּק בּוֹ וְהַמְקוּם הַזֶּה הוּא מְקוּם הַמְדַּבֵּר וְהַזְמַן הוּא הַזְמַן שֶׁזֶרֶק אֲהֶרֶן אֵת הַזָּהָב, וְלִכֵּן נַעֲשֶׂה הַעֲגָל, כִּי הִיָּה שֵׁם ג' דְּבָרִים שֶׁהִדִּין נִמְצָא בָהֶם וְשְׁלוֹשָׁתָם נִתְקַבְּצוּ לְשֵׁם, א- הַזָּהָב, ב- הָאֵשׁ שֶׁלְתוֹכָהּ זֶרֶק אֲהֶרֶן אֵת הַזָּהָב, ג- הִיּוֹתוֹ בַּמְדַּבֵּר שֵׁם שׁוֹכֵנֵת רוּחַ הַטּוּמָאָה (רמ"ק) כְּדִלְקַמֵּן. וְזֶה דְהוּוּ יִשְׂרָאֵל דְכִיִּין, מִהֵהוּא זֶה הָמָא קְדָמָא וְזֶה הוּא יִשְׂרָאֵל טַהוּרִים מֵאוֹתָהּ זֶה הָמָא הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל הַנְּחֹשׁ, דְאִשְׁטִיל בְּעֵלְמָא, וְגָרִים מוֹתָא לְכֹלָא שֶׁהִטִּיל בְּעוֹלָם, וְעִי"כ גֵּרָם מוֹתָא לְכֹלָם, כִּד קִיִּימוּ עַל טוּרָא דְסִינֵי וְטַהֲרָתָם נַעֲשֶׂתָה בַּעַת שְׁעַמְדוֹ עַל הַר סִינֵי. אֲבָל לְדַאֲבֻנְנוּ עִי חֲטָא הַעֲגָל, גָּרָם לֹוִן כְּמִלְקָדְמִין גֵּרָם לָהֶם זֶה הָמָא כְּבֵרָאשׁוֹנָה, לְסִאֲבָא לֹוִן וְלִטְמָאוֹת אוֹתָם, וְלִאֲתַתְקָפָא עֲלֵייהוּ וְלִהֲתַחֲזֹק עֲלֵיהֶם, וְגָרִים לֹוִן מוֹתָא וְגֵרָם לָהֶם מוֹתָא, וְלִכְלָל עֲלֵמָא, וְלְדְרִיִּהוּן בְּתִרְיָהוּן וְכֵן גֵּרָם לְכָל הָעוֹלָם וְלְדוֹרוֹת אַחֲרֵיהֶם שִׁישְׁלוּט בָהֶם הַמּוֹתָא, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב וְזֶה הוּא שְׁכָתוּב בְּתַהֲלִים (פב), אֲנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וְגו' לְפִי שְׁפִטְקָה מֵהֶם זֶה הַמַּת הַנְּחֹשׁ, אֲבָל דִּיִּיק הַפְּסוּק

לומר 'אמרתיו' כיון שרק אמר אבל לא עשה משום חטא העגל (רמ"ק). **אֲכַן כְּאָדָם תִּמּוֹתוֹן וְגו'** אבל אחר שחטאו שחזרה אליהם הזוהמה וחזרו למות כאחד האדם. **וּבְגִין כֵּךְ** ולפי כך שאהרן נטמא בחטא העגל ועיקר עשיית העגל נתגלגלה על ידו (רמ"ק), **אֶהְרֵן אֶהְדֵּר לְבִתֶּר לְאֶתְדַכָּאָה** לכן חזר אהרן להיטהר, ונטהר בשתי טהרות אחת בשביל לבער את מקור החיצונים והשניה כדי להיטהר מהטומאה שדבקה בו (רמ"ק), **בְּרָזָא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה** וטהרתו בסוד של האמונה העליונה היא השכינה. וע"י שתי הטהרות הכתובות להלן ניטהר בסוד השכינה, **בְּאִינּוֹן שְׁבַעָה יוֹמִין קִדְיִשִׁין** וטהרתו הראשונה היתה ע"י אלו שבעה ימים הקדושים של ימי המילואים וע"י ביער את החיצונים, **וּלְבִתֶּר לְאֶתְדַכָּאָה בְּעִגְלָא** ואח"כ ניטהר בהקרבת עגל החטאת שהקריב ביום השמיני.

אהרן הכהן מצד ימין חסד נתן חוּזק לשמש בחינת התפארת **וְתָא חֲזִי, בְּכֻלָּא בָּעָא אֶהְרֵן לְאֶתְדַכָּאָה** ובא ראה, כי בכל הטהרות האלה היה הארון צריך להיטהר, **דְּאֵלוּ אִיהוּ לָא הָוָה לְפִי שאם לא הוא אהרן שהיה שם, לָא נִפְק עִגְלָא** לא היה יוצא העגל. **מֵאִי טַעְמָא** ומבאר מה הטעם שאהרן הוא היה סיבת העגל, ואומר, **בְּגִין דְּאֶהְרֵן אִיהוּ יְמִינָא** לפי שאהרן הוא ימין מצד היותו כהן. **וְאִיהוּ תּוֹקְפָא דְשִׁמְשָׁא** והוא נותן חוּזק לשמש שהיא בחינת מידת התפארת [קכב] כי מידת התפארת

[קכב] והמק"מ פירש שבחינת השמש הוא בחינת בנין ז"א שנבנה מהחסדים.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

היא מוציאה לפועל את כח החסד והגבורה ואין מידת התפארת מוציאה את הכח אל הפועל אלא אם שתי המידות החסד והגבורה מאירים בה, ואהרן שהוא בחסד, היה מתחזק להאיר בתפארת, וככל שהוא היה מתחזק להאיר כך צד הגבורה היה מתחזק, לפי שכדי שמידת התפארת תוכל להוציא לפועל את כוחם של החסד או הגבורה, היא צריכה לקבל מהחסד ומהגבורה במידה שווה [קכג], וכמו שרואים שככל שאור השמש שהוא בחינת החסד שבשמש מתחזק, כך החום שהוא בחינת הגבורה מתחזק בעולם, וע"י החום הזהב מתגדל ומתיילד בבטן הארץ (רמ"ק), **וְדַהָבָא מְשֻׁמָּשׂא** ולכן הזהב שהוא מצד הגבורה הוא יוצא ומתגדל מחום השמש, ולכן כשמידת החסד של אהרן התחזקה גם כח הגבורה של הזהב התחזק, **רוּחַ מְסֻאָבָא נָחַת** ורוח הטומאה ירדה והשתלשלה מהגבורות, **וְאֶתְכִלִּיל תִּמְוֵן** ונכללה שם במעשה העגל, **וְאֶסְתָּאבוּ יִשְׂרָאֵל** ונטמאו ישראל, **וְאֶסְתָּאב אִיהוּ** וכן גם הוא עצמו ניטמא, **עַד דְּאֶתְדָּכוּ** עד שניטהרו.

אהרן הכהן נטמא בעגל כיון שיש בו צד גבורה משבט לוי

מֵאֵי טַעְמָא אֶסְתָּאב ושואל מה הטעם שנטמא אהרן בעגל, שזה מובן שישראל ניטמאו מפני שהיה להם איזה אמונה או שמחה בעגל, אבל אהרן ידע

אור הרשב"י

התפארת ולעבור דרכה צריך גם כח של צד ימין. ואהרן הוא היה כח צד הימין שנתן לצד השמאל להוציא את כוחו דרך מידת התפארת כמו שמבואר לקמן.

[קכג] ומשום שההצאה אל הפועל של קו ימין ושמאל הוא רק ע"י קו האמצע, לכן לא יכל צד השמאל להוציא את כוחו אל הפועל, כי הוא צריך לעבור דרך קו האמצע שהיא מידת

הלימוד היובי

שאינן בעגל ממש, וכל כוונתו היתה לעכבם ולא היה לו שום כוונה ורצון בעגל, א"כ מהיכן באה לו טומאת העגל (רמ"ק). **בְּגִין דְּנִפְק עֵגֶל** ומתרץ ואומר לפי שיצא העגל על ידו, **דְּאִיהוּ מִסְטָרָא דְשִׁמְאָלָא** והוא העגל הוא משתלשל מצד הגבורה, **דְּאִיהוּ שׁוֹר** שהוא השור העומד בצד השמאל, **וּמִימְנִיָּה עֵגֶל** ומימין השור הוא העגל (דמ"א). **וְאִיהוּ שִׁמְאָלָא**, **כְּמָה דְּאִתְמַר** והשור הוא בחינת השמאל כמו שנאמר ביחזקאל (א), **דְּכַתִּיב** (דף קל"ז ע"א) **וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמֹאל לְאַרְבַּעַתָּן**. ומבאר כיצד יצא העגל על ידו אם הוא מצד החסד והעגל הוא מצד הגבורה **וְאִהָרֵן דְּאִיהוּ יְמִינָא**, **אֲתִכְלִיל בֵּיהּ שִׁמְאָלָא** ואהרן הוא ימין מצד היותו כהן, והוא נכלל בגבורה מצד השבט שלו שבט לוי האחוז בגבורה, **וְנִפְק עַל יְדֵיהּ** ומצד שהוא כלול בשבט לוי יצא העגל על ידו מזוהמת גבורתו. **וְעַל דָּא, אֲתִיְהִיב לֵיהּ עֵגֶל** ועל כן ניתן לאהרן לכפרתו שיקריב עגל לחטאת, **כְּמָה דְּאִיהוּ גְרִים** ודווקא עגל לחטאת, כי כמו שהוא גרם לעשות עגל כך כפרתו היא בעגל.

מבאר מדוע כפרת ישראל על העגל לא היתה בהקרבת עגל כמו כפרת אהרן, ואומר שאהרן הביא עגל מצד המעשה שעשה שגרם להימצא בעולם עגל, אבל ישראל הם רק משכו עליהם את כח הטומאה של העגל אבל לא הם יצרו את

בוחו

וּבְגִין כֵּן ומשום כך שחטאו ישראל בעגל, (המק"מ ל"ג פ"ד) **הָאִי רִוְחָא מִסְאָבָא אֲתִתְקַף** גרמו שאותה רוח הטומאה תתחזק, **וְשְׁלִיט**